

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο τρομερό δράμα, η φορτική τραγωδία, μαθεύτηκε άμεσως παντού γύρω. Μέσα σε λίγα λεπτά η γειτονιά είχε αναστατωθεί. Άνθρωποι πρόθυμοι είχαν τρέξει στην αστυνομία και είχαν ειδοποιήσει για τη σταρακτική τραγωδία που είχε συμβεί.

Έτσι τὸ ἥσυχον καὶ εὐτυχιζόμενο σπίτι τῆς κ. Λιναρδῆ, τὸ εὐλογημένο ἀπ' τὸν Θεὸ καὶ τόσο χαρούμενον ὡς γῆρας, ἦταν τώρα πλημμυρισμένο ἀπὸ κόσμο, ἀστυνομικούς, συγγενεῖς, φίλους, γειτονὰς καὶ ἐντελῶς ἀγνώστους, πού τοὺς εἶχε τραβήξει ἐκεῖ τὸ σοῦσιον πού γινότανε.

Στὸ κρεβάτι τῆς ξαπλωμένη, ἡ κ. Λιναρδῆ ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε βυθισμένη στὴ λατοβία τῆς.

Στὸ ἄλλο κρεβάτι, στὴν κρεβατοκάμαρα τῶν κοριτσιῶν κοιτοῦσαν νεκρῶν, ἀμόρφωτῶν ἡ Λίνα...

Μέσα σ' ὅλον αὐτὸ τὸν κόσμον ἔτριχε πάνω—κάτω σὺν τρελλῆ ἢ ὑπέρτερα, κλαίγοντας μὲ πόνο καὶ προσπαθώντας νὰ χύνη τὸ νοῦ τῆς παντοῦ.

Στὴν τραπέζα, ὁ ἀστυνόμος τοῦ τμήματος ἐξέταζε πρόχειρα τὸ γατρό.

Εἶχαν φτάσει κίβλας στὸ σπίτι οἱ ἐργολάβοι κηδεῶν, ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ πένθους καὶ τοῦ θανάτου, πού μορφοῦνται μὴ συμφυρὰ καὶ τρέχουν, πλὴν ἀόμοια ξεφυρῆση ὁ ἄρρωστος.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀριθμῶς εἶχαν φτάσει στὴ γειτονιά μὲ τὸ αὐτοκίνητο καὶ ἡ Λίνα μὲ τὸ Λώρη.

Ὁ δρόμος ἦταν ἀόμοια ἀνάστατος, στὸ σπίτι τῆς κ. Λιναρδῆ μπαγδάσαν πολλοί, γυναῖκες καὶ ἀστυνομικοὶ καὶ ἡ Λίνα μάντευε πὼς καπὶ τὸ τρομερὸ εἶχε συμβεῖ.

Ἡ προσοχὴ τῆς βγαίναν ἀληθινῶς. Κι' ἔξω ἤχησαν σ' αὐτὰ τῆς τὰ λόγια τῆς γειτόνισσας γιὰ τὸ θάνατο τῆς Λίνας. Λόγια τρομερὰ, φορτὰ, ἀταίρια, ποῦ κινῶν τὸ μυαλὸ τῆς ἄτυχῆς κόρης καὶ σαλέψη...

Ὅταν ὁ Λώρης ἄφηρε τὴ Λίνα στὴ θεία του στὸ Κολωνακὶ καὶ κατέβηκε γιὰ νὰ πάη στὸ σπίτι τῆς κ. Λιναρδῆ, ἡ καρδιά του ἦταν βαρειά, ὁ νοῦς του σκοτεινός...

Τὴ βύλεγε στὴ δυστυχισμένη μητέρα, πὼς θὰ τῆς ἐξηγοῦσε ὅτι εἶχε συμβεῖ, μὲ τὶ λόγια, μὲ τὶ δυνάμει;

Ἡ ἀποστολὴ του αὐτὴ ἦταν πραγματικῶς πολὺ βαρειά, πολὺ δύσκολη. Κι' ὅμως, δὲν μπορούσε νὰ κάμῃ ἄλλοιῶς...

Δυνάμωσε λοιπὸν τὸ βῆμα του καὶ σὲ λίγο ἔφτασε στὸ σπίτι, τὸ ὅποιο ἦταν ἀόμοια ἀνάστατο.

Μέσα στὴ φασαρία πού ἐπικρατοῦσε ἐκεῖ, ἀνέβηκε ἐπάνω χωρὶς νὰ τὸν προσέξῃ κανένας.

Ζητούσε νὰ δῆ τὴν ὑπέρτερα καὶ νὰ τὴν παρακαλέσῃ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν κυρία τῆς καὶ ἐπὶ τέλους κατώφθησε νὰ τὴν διακομίσῃ στὴν τραπέζα. Τὴν πλησίασε καὶ τῆς εἶπε σιγὰ τὴ ζητούσε.

Ἡ ὑπέρτερα δὲν τὸν ἐγνώρισε. Τὸν εἶχε δεῖ ἄλλοτε, ἀλλὰ δὲν τὸ θυμότανε. Παραξενεύτηκε λοιπὸν ὅταν ἄκουσε τὰ λόγια του. Κοίτησε λυπημένα τὸ κεφάλι τῆς καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἡ κυρία εἶνε ἀναίσθητη, κύριε. Ὁ Θεὸς ἔδωκε ἀνὰ τὴν ἡσυχίαν, ἔπειτα ἀπὸ τίς συμφυρὰς πού μῖς χτύπησαν.

Ὁ Λώρης κατάλαβε πὼς δὲν μπορούσε νὰ μιλήσῃ μὲ τὴν κ. Λιναρδῆ. Ἐπείπε νὰ δῆ κάποιον ἄλλον. Ποῖον ὅμως; Πρῶτος σχετικῶς τὴν ὑπέρτερα.

Ἡ ὑπέρτερα τὸν πῆρε γιὰ κινεῖνα ἐνοχλητικὸ ἐπισκέπη ἀπὸ αὐτοῦ πούχην πλημμυρῆσει τὸ σπίτι, γιὰ δημοσιογράφου ἰσως, καὶ πού ἀπάντησε κἀπὼς στενωχορημένα:

— Πέστε σὲ μὲνα τί θέλετε. Σὰς εἶπα, ἡ κυρία εἶνε ἄρρωστη, πολὺ ἄρρωστη...

Ὁ Λώρης δίπισσε γιὰ μὴ σιγῆ καὶ τέλος εἶπε:

— Πρόκειται γιὰ κάτι, πού δὲν

μπορῶ νὰ τὸ πῶ σ' ἄλλον, παρὰ στὴν κ. Λιναρδῆ. Γιὰ κάτι πολὺ σοβαρὸ. Δὲν εἶν' ἐδῶ κανένας συγγενὴς τῆς κ. Λιναρδῆ;

Ἡ ὑπέρτερα κοίτησε τὸ κεφάλι τῆς.

— Σχεδὸν ὄχι, εἶπε. Ἡ κυρία δὲν ἔχει στενοὺς συγγενεῖς στὴν Ἀθήνα. Ἐνας—δύο μακρῖνοι συγγενεῖς τῆς δὲν βροῦσκονται ἐδῶ αὐτὴ τὴ στιγμὴ. Βγῆσαν νὰ κανονίσουν μερικὰ πράγματα. Μὰ μορφεῖτε νὰ μιλήσετε στὸ γατρό.

Ὁ Λώρης ἀνέπνευσε. Ἐπὶ τέλους!... Αὐτὸ ἦταν τὸ καλύτερο.

Ὁ γατρός βροῦσκταν αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὸ δωμάτιο τῆς κ. Λιναρδῆ. Ἡ ὑπέρτερα πῆγε, τὸν εἰδοποίησε καὶ σὲ λίγο βγῆκε ἔξω καὶ πλησίασε τὸ Λώρη.

— Τὶ συμβαίνει, κύριε; τὸν ρώτησε.

Δὲν μπορῶ νὰ σὰς μιλήσω ἰδιαίτερος, γατρός; εἶπε ὁ Λώρης.

Ὁ γατρός ἔτριχε στὴν ὑπέρτερα ν' ἀπομακρυνθῆ. Κι' ὅταν ἔμειναν περὶ μόνοι τους, ὁ Λώρης τοῦ φηθῖσε σιγὰ:

— Πρόκειται γιὰ τὴν δεσποινίδα Λίνα, γατρός...

Στὸ ἀκουσμα τοῦ ὀνόματος τῆς Λίνας, ὁ γατρός ἀνησῆχησε.

— Τὶ συμβαίνει; ρώτησε. Τί ἔχετε, τί ἔχετε μᾶθε; Μιλήστε μου, μιλήστε μου... Βοήταν τὸ πῶμα τῆς ἄτυχῆς κόρης;

— Ὅχι, ἡ δεσποινὶς Λίνα δὲν αὐτοκτόνησε, ἀπάντησε ὁ Λώρης.

Δὲν αὐτοκτόνησε!... Δὲν αὐτοκτόνησε, ἔπαυσε;

— Ναι, γατρός μου.

Δὲν ἔπεσε στὴ θάλασσα; Κι' ἡ ἐπιστολὴ τῆς; Ἡ μοιραία ἐπιστολὴ τῆς πούχην ἀφορμὴ μᾶς τόσο φορτικῆς τραγωδίας;

— Ἡ δεσποινὶς Λίνα κατέβηκε σὸ Φάληρο μὲ τὸν σκοπὸ ν' αὐτοκτόνησῃ, γατρός. Εἶχε πάρει τὴν τρελλὴ ἀπόφαση. Ἐγραψε τὸ γράμμα, τὸ ἔριξε σ' ἕνα γραμματσοκόβιο καὶ ἔπεσε ἔστερα στὴ θάλασσα ἔξω ἀπ' τὸ Φάληρο.

— Τὶ ἀράναστη ἱστορία!... Κατῶν;

Ἐδυσχῶς ἔτριχε νὰ περῶν ἀπ' τὸ μέρος πού κρημνίστηκε στὸ νερὸ μερικὸι διαβάτες. Κατάλαβαν τὶ συνέβη, ρίχτηκαν στὴ θάλασσα καὶ τὴν ἔσωσαν.

— Μὰ πότε ἔγιναν αὐτὰ; Τὸ πρῶ βέβαια...

— Τὸ πρῶ.

— Καὶ γιὰ τί δὲν ἔτριχε σπίτι τῆς ἡ δεσποινὶς Λίνα νὰ προλάβῃ τὴν συμφορὰ πού προκάλεσε τὸ γράμμα τῆς;

— Ὁ, εἶνε ἐντελῶς δικαιολογημένη γι' αὐτὸ, γατρός.

— Πὼς;

— Γιατὶ ἀπολύτως, τὴν ἔβγαλαν ἀπ' τὴ θάλασσα ἀναίσθητη. Τὴν μέτεφραν σ' ἕνα φιλικὸ σπίτι τὸ Φάληρο καὶ ἐκεῖ τὴν ἔφεραν στὶς αἰσθήσεις τῆς. Ἀλλὰ ἦταν πολὺ παραγμένη. Εἶχε ὀργη πυρετοῦ. Σακαλοπυθῖσε. Κι' ἔτσι πέρασε ἡ ὥρα καὶ συνέβη τὸ μοιραῖο...

— Τὸ μοιραῖο... ἔχετε δικῶ ἴσως. Καὶ τώρα πού εἶνε ἡ δεσποινὶς Λίνα; Γιατὶ δὲν ἦθε στὸ σπίτι τῆς; ἔφερε τί συνέβη ἐδῶ;

— Ὁ Λώρης κοίτησε θλιθερὰ τὸ κεφάλι του.

— Τὶ συμβαίνει; ρώτησε ἀνησῆχος ὁ γατρός.

— Ἡ δεσποινὶς Λίνα, γατρός, εἶπε μὲ ἀργὴ καὶ λυπημένη φωνὴ ὁ Λώρης, ἔτριξε σπίτι τῆς ὅταν συνήθε. Ἐτριξε νὰ προλάβῃ τὸ γράμμα πού ἔστειλε. Τὴ συνώδευα ἐγὼ. Μὰ ὅταν φτάσαμε ἐδῶ, τὸ κακὸ εἶχε γίνει περὶ. Ἡ γειτονιά ἦταν ἀνάστατη. Ἡ γειτόνισσας μολόσαν γιὰ τὸ θάνατο τῆς Λίνας καὶ σχολίαζαν τὴν τραγωδία πού συνέβη. Ἡ Λίνα ἄκουσε τὰ λόγια τους καὶ...

— Καὶ!... Μιλάτε... μιλάτε...

— Καὶ τρελλάθηκε!...

Ὁ γατρός ἔκαμε μὴ ἀπότοιμη κῆρυξ πρὸς τὰ πόσω, σὺν κάποιος νὰ τὸν χτύπησε δυνατὰ στὸ στήθος.

— Θεέ μου!... Εἶνε δυνατὸν; φηθῖσε.

— Δυστυχῶς, αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια, εἶπε ὁ Λώρης.

— Καὶ τώρα πού εἶνε ἡ ἄτυχῆ κόρη;

— Σ' ἕνα συγγενικὸ μου σπίτι, γατρός.

Ὁ γατρός ἔπαισε τὸ κεφάλι του καὶ μὲ τὰ δύο τὸ χέρι καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια του γιὰ νὰ συγκεντρωθῆ, νὰ συνέβη... Ὅχι! αὐτὰ τὰ προμακτικὰ γεγονότα τοῦ φανόντουσαν σὺν νέμω, σὺν ἐφιάλτης. Ἐπὶ τέλους κῆρυξε τὸ Λώρη στὰ μάτια καὶ τοῦ εἶπε:

— Εἶστε συγγενὴς τῆς κ. Λιναρδῆ, κύριε;

— Ὅχι, γατρός.

Καθόντουσαν χωρὶς νὰ μιλοῦν, βυθισμένοι σὲ θλιθερὰ σκέψεις.

(Ἀκολουθεῖ)